

ELSE JENSEN

Offentliggjort d. [23. oktober 2018](#)

Den 9. april fløj tyskerne over landet. Jeg var i Vordingborg, hvor jeg arbejdede som stuepige på Hotel Valdemar. I Vordingborg skulle tyskerne have kasernen, men de skulle have smidt vores egne soldater ud først. Officererne skulle have det hotel, hvor jeg arbejdede. Så boede de i Vordingborg. Det var trods alt spændende.

Interviewet og redigeret af Liv Høybye

BRUDSTYKKER AF BESÆTTELSEN

Nogle af de menige soldater boede nede i hotellets gård i telte. Det var spændende at se, at de lavede kaffe på feltfod over et bål. De kogte det i en gryde, fordi de skulle have så meget kraft ud af bønnerne som muligt. Da de ville de lægge an på stuepigen sagde jeg stop. Så flyttede jeg derfra. Jeg ville ikke være der, når de var der. Nej, for katten. Det var ikke pænt at kende soldater under krigen og slet ikke tyske soldater.

Jeg tog til Rødbygård på Lolland. Der var de evnesvage. En dag skulle jeg over på værkstedet og jeg så illegale blade ligge på disken. Så sagde jeg; "Hvordan tør I have dem her?" – "Jamen, det er da sandheden," sagde de. Det viste sig, at Rødbygård var en frihedskæmperrede. De tyske soldater var jo bange for de evnesvage. De var vant til at tage livet af dem i Tyskland og derfor gik de ikke ind på Rødbygård. Der var vi fredet.

Vi havde en sød sygeplejerske på Rødbygård, men hun var lidt for glad for de tyske soldater. Når hun havde besøg af dem, havde hun deres kasketter hængende ude på gangen. Det var klart, at frihedskæmperne på Rødbygård holdt øje med hende. Hun blev taget, fjernet og afhørt af frihedskæmperne. Jeg synes, at det var synd for hende, men hun havde altså omgang med dem. Men kun med de flotte tyske soldater, ikke med de menige. Da hun blev taget til afhøring rejste jeg fra Rødbygård.

Så tog jeg til København.

Der var jeg under krigen mens Shell-huset blev bombet. Det var på min fridag, og jeg sad i beskyttelsesrum hele dagen. Men det var vi vant til. I København havde jeg en ven, og en dag skulle vi have været i biografen. Men han kom ikke. Først da klokken var elleve-tolv stykker dukkede han op. Jeg spurgte ham, hvor han havde været henne. Han arbejdede for en budcentral. Dem, der havde cykel med lad og kørte ud med varer. Den dag skulle han køre ud med en kuffert, og da han kom tilbage til centralen, sagde chefen; "Ud, forsvind, forsvind, de er efter den kuffert, du lige har kørt med." Han ville ikke sige, hvor den kuffert var blevet afleveret. Jeg ved ikke hvad der var i kufferten, og han vidste det heller ikke, men det var klart, at Schalburg-folkene ville have fat i den.

Da befrielsen kom, var jeg i Nakskov. Den 4. maj hørte jeg det i radioen. Nu overgiver de sig. Mine venner spurgte om jeg ikke ville med ud og fejre det. Men nej, det ville jeg i hvert fald ikke. For jeg tænkte uvilkårligt, at tyskerne ville hævne sig.

Else Jensen, 2018, fotograf Liv Høybye.

Billedet er under ophavsret og må ikke gengives.

Erindringer er en del af projektet "Krigens Sidste Stemmer – fortællinger fra aarhusianske plejehjem." Projektet er blevet til gennem et samarbejde mellem Sundhed og Omsorg i Aarhus Kommune, Stadsarkivet, frivillige fra Besættelsesmuseet i Aarhus 1940-1945/Den Gamle By samt fotojournaliststuderende fra Danmarks Medie- og Journalisthøjskole.

Du kan også læse erindringer i magasinet under følgende link:

<http://reader.livedition.dk/aarhuskommune/880/>